

der var en bedre Sag værdig, netop for det Standpunkt, at der skulde gives Sikkerhed for den Maade, hvorpaa Pengene skulde tilveiebringes, før der kunde tages fat paa Banens Anlæg. Jeg skal henvise til den Forhandling, som den Gang blev ført, hvorefter der ingen Tvivl kan være om den daværende Indenrigsministers Standpunkt. Dette var jo ogsaa korrekt; thi er det en Gang vedtaget i Statsraadet, at der skal optrædes paa en vis Maade, nytter det ikke, at den ene Minister siger, saaledes som Indenrigsministeren sagde i Fjor: Det var ikke min Skyld, thi jeg var parat til at begynde, men Finansministeren satte sig derimod. Det er ikke en Maade at tage en Regjerings Ansvar paa, og det nytter selvfølgelig heller ikke at forsøge paa at vælte et saadant Ansvar bort. Ganste vist maa jeg sige til, at strax efter at den daværende Finansminister havde vejet sin Stilling paa Grund af Afstemningen over Indkomstskatten, indtog ogsaa Indenrigsministeren et andet Standpunkt og erklærede, at han var tilfreds med at faae Bevillingen, dog vel at mærke ikke en Bevilling paa dette Punkt, men en anden, som han forlangte paa Finansloven, fra Rigsdagens Side. Dette stod imidlertid i Strid med den Aftale, der var lagt til Grund for Afgjørelsen Aaret i Forveien, thi Aftalen var da udtrykkelig, at Indenrigsministeren skulde anse sig for tilfredsstillet med en Forhandling navnlig med det eventuelle Finansudvalg om Bevillingen af disse Penge, og at han i Henhold til en saadan Aftale vilde anse sig for bemyndiget til at slutte Kontrakt for disse Baners Bedkommende. Man kan ikke indvende her imod, at det var et Standpunkt, som stred imod Bevillingsretten, thi man maa huske, at det her ikke gjaldt et Spørgsmaal om en ny Bevilling, men at der var Spørgsmaal om Anvendelse af en given Lov, der bestemte, at der skulde tilveiebringes saa og saa mange Penge til og det Tidspunkt. Naar det er givet, er det fuldstændig rigtigt at gaa ud fra, at der er al Udsigt til, at Pengene ogsaa ville komme til Stede. Jeg skal i den Anledning med den ærede Formands Tilladelse oplæse de Ord, som Indenrigsministeren brugte den Gang, nemlig i Samlingen 1870-71. Han siger: „Jeg har tænkt mig, at Forslaget til Pengenes Anskaffelse vilde kunne være afgjort inden næste Nytaar eller i alt Fald, at der forelaa saa fittre Kriterier, at Enighed i den Henseende kunde opnaas, saa at der ikke var nogen Betænkelighed ved at slutte Kontrakt omtrent ved Nytaarstid for at give den vedkommende Entrepreneur Tid til at samle hele sin Kraft osv. Dertil sluttede sig den Gang Ordspøreren for Flextallet i Finansudvalget, idet han sagde: „Vi ere tilfredsstillede ved denne Udtalelse fra den ærede Indenrigsminister, at han vil slutte Kontrakt til Nytaarstid, thi vi maa ogsaa anse det for nødvendigt, at Kontrakten bliver sluttet til Nytaar,

naar der virkelig skal kunne begyndes med Kraft i Finansaarets Begyndelse 1872.“ Den ærede Indenrigsminister oplyste os imidlertid i Dag om et Forhold, som hidtil har været mig ubekendt, og som ingenlunde bidrager til at dække den daværende Indenrigsministers Ansvar. Han oplyste nemlig, hvad Grunden var til, at Kontrakten ikke strax blev afsluttet i 1872, da det endelig var kommet saa vidt, at dette kunde ske, nemlig at Linierne ikke den Gang endnu vare endelig besigtigede og afgjorte, og at der endnu skulde foretages Undersøgelser paa Grund af forskellige Inddragender, der vare indkomne om Liniernes Retning. Dette er en Oplysning, der forbauser mig, thi vi vare i 1870-71 udtrykkelig paa det Næne med, at der var givet Bevilling til i det kommende Finansaar at tilendebringe samtlige Besigtigelser og Undersøgelser af Arbeidet, der skulde foretages. Vi havde altsaa Ret til at forudsætte, at alle disse Arbejder vare endte i 1871-72, og at det ikke var nødvendigt, at Kontrakten skulde udsættes til midt i det næste Finansaar af den Grund. Der var udtrykkelig i 1871-72 givet en særskilt Bevilling af 5,000 Rb. i dette Niemed, og dernæst var der søiet en Anmærkning til en anden Bevilling, som bemyndigede Ministeren til at gjøre en saadan Anvendelse af en Del af et Beløb paa 200,000 Rb. Jeg siger, at denne Oplysning forbauser mig, thi den bidrager kun til at forhøje det Ansvar, som Indenrigsministeren ved Behandlingen af hele denne Sag har paadraget sig. Den ærede Indenrigsminister antede over, at Bebreidelserne imod Regjeringen netop kom fra mig, og henviste til Udtalelser, som findes i Betænkningen over Finanslovsforslaget i 1872-73. Jeg maa dertil først bemærke, at jeg har hørt til dem, som sluttede sig til Flextallet, fordi de støttede sig til Regjeringens Erklæring i sin Tid om, at der ingen Fare vilde være for, at disse Arbejder ikke vilde kunne udføres i rette Tid, som derfor stemte imod Bevillingen af 300,000 Rb. i 1871, og som endvidere i 1872-73 af samme Grund ikke kunde slutte sig til Mindretallet, der i Betænkningen udtalte en Bebreidelse imod Regjeringen for, at den ikke tidligere havde begyndt paa Arbejderne. Vi gif nemlig da endnu fremdeles ud fra den Forudsætning, at Banerne, med den Indrømmelse, som vi vare enige om at gjøre, nemlig at et lille Stykke af Banen skulde udsættes til den 1ste Januar 1875, virkelig vilde blive færdige til den fastsatte Tid. Jeg kunde heller ikke den Gang Andet end indrømme, at de Kontrakter, som vare sluttede, vare særlig gunstige for Statskassen, og jeg skal her gjentage, at jeg efter Omstændighederne anser dem for at være gunstige for Statskassen; deri er jeg fuldstændig enig med den ærede Minister. Dette staar imidlertid ikke i Strid med, hvad jeg i Dag har udtalt, thi netop fordi jeg har indtaget denne Stilling, saalænge vi endnu kunde fastholde Troen paa, at